

en toe een dag vrij nam. Zonder jullie zou ik mij wellicht aan zelfreflectie hebben gewaagd en dat kunnen we niemand aandoen.

En trends, ach, jullie brave meelopers van de moderniteit. Bedankt voor het continu bewijzen dat de mens liever de massa volgt dan zichzelf. Zonder jullie zou ik geen spiegel hebben om voor te gaan staan en zachtjes te klappen.

Tot slot: jij, de lezer. Dank dat je dit boek toch hebt gekocht. Niet iedereen durft zichzelf zo in de ogen te kijken. Mocht iets je aan het denken zetten, dan is dat waarschijnlijk een vergissing.

Hoofdstuk 22

Oude mensen en oversteken. Of niet. Of wel. Of niet.

Weet je wat frustrerend is? Je zit op de fiets. Wind in je gezicht. Regen horizontaal. Je hebt een missie. Een bestemming. Een croissantje dat wacht. Een afspraak die je *nét* niet gaat halen. Je bent de efficiëntie zelve. Tot daar, in de verte, het obstakel der obstakels verschijnt: de ouder met een looprek.

Hij staat daar. Schuin. Peinzend. Twijfelend tussen leven en dood, links en rechts, gaan of blijven. Hij kijkt jou aan. Jij kijkt hem aan. Het is alsof de tijd vertraagt. Alsof het universum even zegt: Weet je wat, laten we dit spannend maken.

Je denkt: hij gaat het niet doen.

Hij denkt: misschien toch wel.

En daar, in dat tragische moment van menselijke overmoed, zet hij een stap. Niet één besluit, nee, twee: eerst niet gaan, dan toch gaan. Een choreografie van twijfel. De A12 van het fietspad klappt op de rem. Er klinkt een symfonie van fietsbellen, remblokjes en zuchten. Een Deliveroo-koerier mompelt iets onuitspreekbaars. Een bakfietsmoeder overweegt geweld.